

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 3743/15
Дана 08.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски- Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланови већа, са судским саветником Браниславом Којадиновић Бановац, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца _____ из _____ кога заступа адвокат Дејан Лојпур из Суботице, Матка Вуковића бр. 8, ради поништаја решења туженог ПОВЕРЕНИКА ЗА ИНФОРМАЦИЈЕ ОД ЈАВНОГ ЗНАЧАЈА И ЗАШТИТУ ПОДАТАКА О ЛИЧНОСТИ број: 07-00-04576/2014-03 од 30.01.2015. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.07.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем туженог органа, ставом 1. диспозитива, поништено је решење Националне службе за запошљавање број 0012-9-66/2014 од 20.11.2014. године, ставом 2. наложено је Националној служби за запошљавање да без одлагања, а најкасније у року од пет дана од дана пријема овог решења, достави тужиоцу тражене информације, односно копије докумената које садрже списак свих запослених Националне службе за запошљавање у Филијали Суботица на дан 01.10.2014. године, са називом њиховог радног места, датумом када су запослени, као и износом зараде коју примају на том радном месту, и то електронском поштом на адресу тужиоца, уколико исте поседује у електронском облику, а у супротном поштом, с тим што ће пре достављања заштитити податке о личности као што су: адресни подаци физичких лица, лични матични број, број банковног рачуна грађана, радни стаж и слично, уколико су такви подаци садржани у наведеним документима и исте учинити недоступним. Ставом 3. диспозитива одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован, док је ставом 4. диспозитива одлучено да ће о извршењу решења из става 2. диспозитива Национална служба за запошљавање обавестити Повереника у року од 7 дана од пријема овог решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 04.03.2015. године, тужилац побија оспорено решење из свих законских разлога. Наводи да нема никаквих примедби у погледу одлуке дате у ставу 1. и 2. диспозитива побијаног решења, с обзиром да је она у складу са

Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја, али да одлука повереника у делу који се односи на трошкове другостепеног поступка, по мишљењу тужиоца, јесте незаконита због погрешне примене материјалног права. Наводи да је другостепени поступак инициран искључиво кривицом првостепеног органа који је тај поступак проузроковао недостављањем свих тражених докумената, након чега је тужилац ангажовао адвоката, уложио жалбу, те је Повереник утврдио да орган власти није поступио по захтеву тужиоца и обавезао орган власти као у диспозитиву. Закључује да су трошкови поступка у моменту подношења жалбе већ наступили за тужиоца, да су били оправдани, као и да је нетачна тврдња из образложења побијаног акта да Закон о општем управном поступку предвиђа да се трошкови за правна заступања накнађују само у двостраначким правним стварима, јер таква одредба у важећем ЗУП-у не постоји. Истиче да је поступак вођен према правилима Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, који је *par exelans* поступак вођен у јавном интересу начелно, а поготову у овом конкретном случају. То је зато што се он води по захтеву странке, а не искључује чињеницу да је он вођен у јавном интересу, па тужилац сматра да је такво тумачење Повереника потпуно правно и логички неутемељено, а и контрадикторно самом образложењу. Обзиром да је другостепени поступак пред Повереником инициран искључивом кривицом првостепеног органа да је вођен у јавном интересу, предлаже да суд применом одредаба из члана 33. у вези члана 40. и члана 43. Закона о управним споровима, закаже усмену јавну расправу и у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава став 2. изреке оспореног решења и обавезе Националну службу за запошљавање да на име трошкова другостепеног поступка по жалби надокнади тужиоцу износ од 33.000,00 динара, те да се обавезе тужени да исплати тужиоцу проузроковане трошкове управног спора према опредељеном трошковнику.

У писменом одговору на тужбу, тужени орган је указао на одредбе члана 15. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и навео да је поступак ради остварења права на приступ информацијама од јавног значаја једностраначки, јер наспрам органа власти, као странка стоји само тражилац информације. Тај једностраначки карактер се не губи у поступку пред Повереником који решава по жалбама против органа власти, јер изјављивањем жалбе актери управног поступка не мењају своје улоге у истом, односно орган власти против кога је поднета жалба не добија својство друге супростављене странке у ожалбеном поступку, већ остаје орган власти против чије је одлуке, односно чијег је непоступања жалба поднета. Због изнетих разлога по мишљењу туженог, небитан је навод тужиоца да је другостепени поступак инициран од стране првостепеног органа, јер се питање кривице не поставља у једностраначким управним стварима. Сматра да је беспредметна полемика тужиоца око тумачења члана 104. став 6. Закона о општем управном поступку из разлога што се наведена одредба уопште не односи на управне поступке покренуте по захтеву странке, већ само на оне који су покренути по службеној дужности или у јавном интересу. Како се поступак ради остварења права на слободан приступ информацијама од јавног значаја увек покреће по захтеву странке, то је наведена одредба закона непримењива у конкретном случају. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета произлази да је тужилац дана 05.11.2014. године поднео Националној служби за запошљавање- Филијали Суботица захтев за слободан приступ информацијама од јавног значаја, којим је тражио да му се доставе информације, односно списак запослених лица са износом зараде коју примају. Национална служба за запошљавање

је тим поводом донела решење број 0012-9-66/14 од 20.11.2014. године, којим је одбила у целости приступ траженим информацијама и да достави копије документа по захтеву за приступ информацијама од јавног значаја, поднетом од стране тужиоца, наводећи да лични подаци запослених могу бити доступни трећим лицима само под условима прописаним Законом о заштити података о личности, а да се списак запослених у Филијали Суботица, називи њихових радних места и износи личних доходака налазе на сајту Националне службе за запошљавање. Како је тужилац против наведеног решења Националне службе за запошљавање у законском року поднео жалбу туженом органу, иста је оспореним решењем уважена, ожалбено решење поништено и дат налог да тражене информације достави тужиоцу, све из разлога што је, по налажењу Повереника, неспорно право тужиоца на тражене информације у делу поднетог захтева који се односи на списак запослених са износом зараде, те да нема сметњи да му се расположиве информације учине доступним. Истовремено је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби одбијен као неоснован, из разлога што се ради о једностраначкој управној ствари у којој ангажовање пуномоћника није неопходно, а не ради се о поступку који је покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу.

Одредбом члана 8. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Сл. гласник РС”, бр. 120/04...36/10), прописано је да се права из овог закона могу изузетно подврћи ограничењима прописаним овим законом ако је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљне повреде претежнијег интереса заснованог на Уставу и закону, а ставом 2. овог члана прописано је да се ниједна одредба овог закона не сме тумачити на начин који би довео до укидања неког права које овај закон познаје и до његовог ограничења у већој мери од оне која је прописана у ставу 1. овог члана.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ” бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС” бр. 30/10) прописано је да свака странка сноси, по правилу, сама своје трошкове проузроковане поступком, као што су трошкови долажења, дангуба, издаци за таксе, за правно заступање и стручно помагање, док је ставом 3. истог члана прописано да се трошкови за правно заступање накнађују само у случајевима кад је такво заступање било нужно, односно оправдано. Ставом 6. наведеног члана прописано је да трошкове странке и другог лица у поступку, проузроковане поступком покренутим по службеној дужности или у јавном интересу, а које странка, односно друго лице у поступку није проузроковало својим понашањем, сноси орган.

Како је тужилац оспорио одлуку туженог органа у погледу трошкова поступка, полазећи од наведеног чињеничног стања и цитираних законских прописа, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио захтев за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован, налазећи да нису испуњени законски услови за усвајање истог. Тужени орган правилно закључује да се ради о управној ствари, у којој ангажовање пуномоћника није било неопходно, при чему управни поступак није покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу, већ управо по захтеву странке, која се најпре обратила првостепеном органу, као органу власти ради добијања информација од јавног значаја, а затим и туженом органу, у поступку по жалби коју је истом поднео.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да се тужбеним наводима не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног решења, а исти су већ били предмет правилне оцене туженог органа. Неосновано тужилац истиче да је било неопходно да ангажује адвоката ради подношења жалбе туженом, будући да се не ради о поступку у којем је заступање неопходно, у формалном смислу, као услов за изјављивање жалбе, која по свом садржају мора да буде таква да се из исте може недвосмислено утврдити на који правни акт се односи и који се истом оспорава, ко је доносилац ожалбеног акта, те да садржи потпис подносиоца жалбе, док посебно образложење жалбе није неопходно. Поред тога, на интернет

страници Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности налазе се формулари аката који се могу поднети Поверенику, и то најпре формулар жалбе против одлуке органа власти, чијим преузимањем и попуњавањем странка стиче могућност подношења уредне и на закону засноване жалбе туженом органу, а самим тим нема места, ни потребе за ангажовањем пуномоћника који би својим стручним знањем омогућио странци да заштити своја права на приступ информацијама од јавног значаја, будући да странка и сама може сачинити жалбу. Такође, неосновано је позивање тужиоца на одредбу члана 104. став 6. Закона о општем управном поступку, јер се у конкретном случају не ради о поступку који је покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу, већ управо супротно, тужилац је трошкове поступка проузроковао својим понашањем, тј. подношењем жалбе преко пуномоћника из реда адвоката, иако је формулар жалбе био доступан и тужиоцу.

Суд није прихватио као правно битне наводе тужбе, за другачије одлучивање, из свих претходно наведених разлога.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Суд је одбио као неоснован захтев за накнаду трошкова спора, ценећи успех тужиоца у овој управној ствари, и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом члана 151. и члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011 и 55/2014).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 08.07.2015. године, III-11 У. 3743/15

Записничар

Бранислава Којадиновић Бановац,с.р.

Председник већа-судија

Биљана Тамбурковски-Баковић,с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Дејан Ђурић

МН